

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

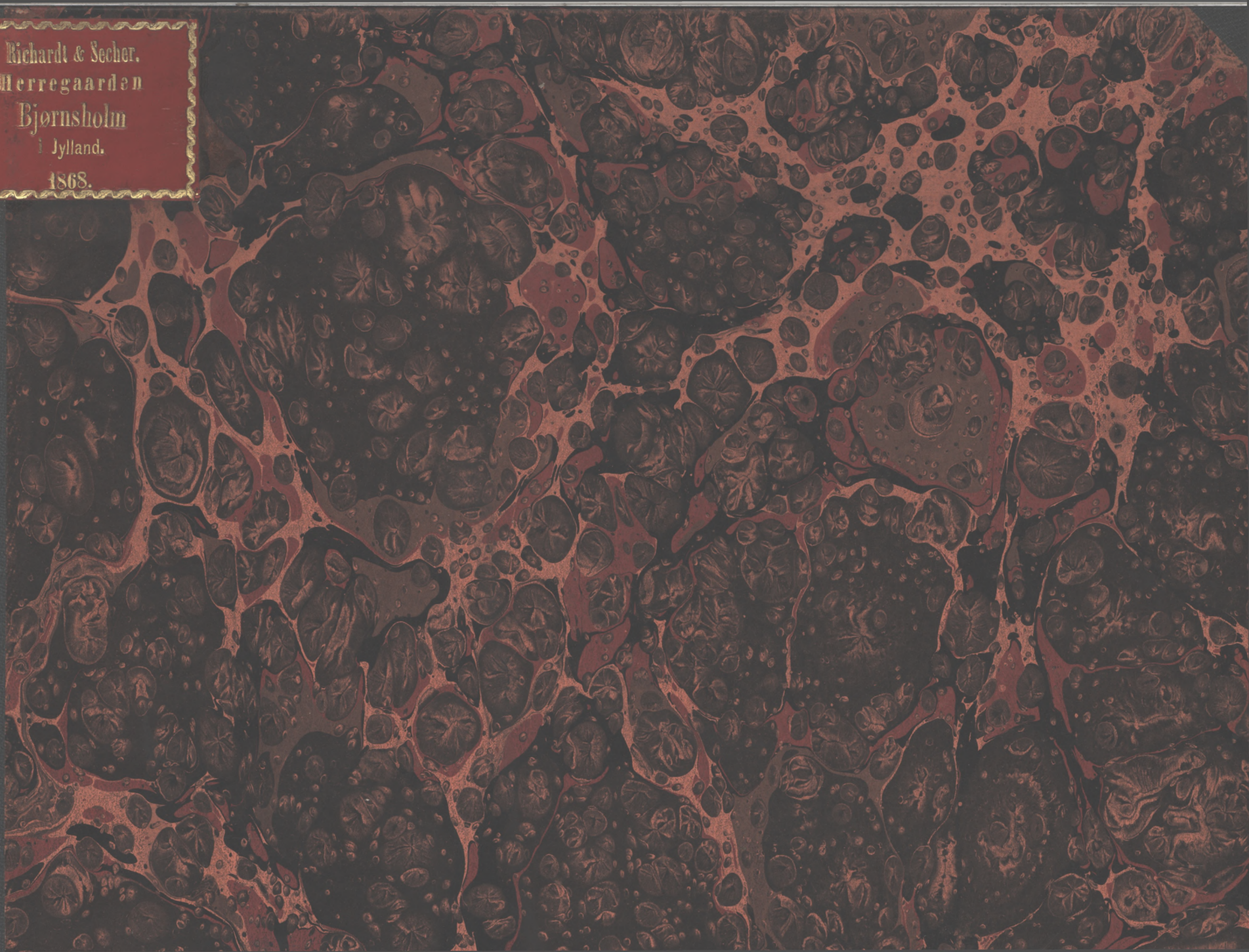
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Richardt & Secher,
Herregaarden
Bjørnsholm
i Jylland.
1868.

F Richardt del

C A Reitzel's Forlag

JW Teubner C Kittenbach's bhm Inst

BJÖRNSHÖLM,

fordum Vitskøl Kloster i Jylland.

Bjørnsholm fordum Vitskøl Kloster.

Ved en Arm af Limfjorden, i Aalborg Amt, Slet Herred ligger Hovedgaarden Bjørnsholm, efter hvilken Sognet, hvortil den hører, har faaet Navn. Fordum laa her det navnkundige Vitskøl eller Vidskylb Kloster, et Cistercienserabbedi. Ved en Fordansning af Navnet kaldte Munkene det paa Latin Vitæ scholæ, Livsens Skole. Dette Kloster var stiftet af Kong Valdemar den store i Aaret 1158 som et Vidnesbyrd om hans Taknemmelighed imod Gud, der havde frelst ham ud af Svend Grades Hænder; af sit Arvegods gav han Vhen Vitskøl til dermed at oprette et Abbedi. Den første Abbed, hvis Navn var Henrik, kom med adskillige Munkedid fra Barnhem Kloster i Sverige, andre Munkedid kom fra Esrom Kloster. Kun den sjette og Valdemar den anden viste denne deres Faders Stiftelse megen Omhu, og den sidst nævnte gav Klosteret Fritagelse for at være nogen kongelig Ret undergiben, og foruden mere gav han det alt sit Gods i Sundby. Disse Særrettigheder stadfæstedes og øgedes af de følgende Konger. Saaledes gav Christoffer den første under sit Ophold i Vitskøl 1253 Klosteret Ret til det Drag og Strandingsgods, som monne komme paa dets Forstrand for

Halse Mark fra Gjedaa til Gaasevad, dog uden Skade for de skibbrudnes Ret, han forbød enhver at hindre Munkene i Nybelsen af 40 Marks og andre Sager og gav alle dets Bønder Fritagelse for Veding og andre kongelige Statter. Christoffer den anden satte 1320 i nogle Herremænds Nærverelse Grændse- og Markstjæl imellem dette Klosters, Nørre Klosters og Viborg Domkapittels Godser, som hidtil ikke havde været adskilte fra hverandre. Munkene i Vitskøl fik af ham Ret til at gjøre sig alle sine ved Stranden liggende Grunde saa nyttige som de kunde. Ved et aabent Brev af 1477 gav Christian den første Abbeden og Brødrene af Vitskøl, for at de daglig des inderligere skulde bede til Gud for ham, hans Husfrue, Børn, Efterkommere og Forsædre, Ret til at lade Gunderupgaard, Vabegaard, Risgaard og flere af Klosterets Ejendomme høre under Klosterets eget Birk Aalbirk. Af Bisperne i Viborg fik Klosteret adskillige Frihedsbreve; saaledes gav Biskop Peder 1322 Abbeden Stadfæstelsesbrev paa Strandby, Aale, Malle og Farstrup Kirker, og han gav ham Ret til at indfætte og afsætte sine Munkedid, som han fandt det gavnligt. Abbeden fik ligeledes Ret til selv at inddrive sin

Bjørnsholm fordum Vitskøl Kloster.

Gæld hos alle sine Tjenere. Naar nogen af Klosterets Tjenere tiltaltes for en under den kirkelige Ret hørende Sag, skulde ingen af Stiftets Provster, men Bispen selv eller hans Fuldmægtig tiltale ham.

Dog ikke altid stode Munkene paa en god Fod med Viborg Biskop, hvilket ses af et Brev, der ligeledes er udstædt af Biskop Peder 1322; der havde været Strid imellem Bispen og Domkirken paa den ene Side og Klosterets Abbed og Munke paa den anden om Gæsteri og anden Rettighed. Biskoppen ligesom hans Formænd havde gjort Krav paa. Den daværende Abbed Boetius havde søgt at jævne denne Trætte, og Biskoppen, der havde fundet, at Klosteret i Hovedsagen havde Ret, gav nu efter Overlæg med sit Kapittel denne og alle efterfølgende Abbeder fri for al Tiltale paa sliq Rettighed. Munkene vaagede fra den Tid af over denne Frihed, saa at en af de følgende Bisper, der ligeledes hed Peder, da han 1371 havde været i Klosteret og der havde fundet en god Modtagelse, inden sin Vortfærd maatte striftlig ubsiqe, at han havde Munkenes Velvillie at takke herfor, og at det ikke var en Følge af deres Skyldighed. Det heber herom, at hvad Konventet af Kærlighed har udgivet til hans Modtagelse, ikke skal komme det til Skade og Tab i Fremtiden; de elskede Herrer havde af Gæstevenskab ydet ham alt, hvad han havde trængt til. Ligesom Bisperne af Viborg have ogsaa nogle Bisper af Børglum vist sig som Klosterets Belgjorere. Med Domkapitlet i Viborg havde Klosteret derimod oftere Strid om det Gods, som Klosteret ejede paa Læss og først om Engskifte og Fædrift paa Den. Denne Trætte jævnedes 1221 ved Kjendelse af Abbed Gunner af Om Kloster; men et halvt hundrede Aar senere opkom der en ny Strid om et Kapel, som Munkene efter Rannikernes Paastand havde ladet bygge til Fornærmelse for disse, og den jævnedes først 1320, da Abbed Boetius med Samthkke af Abbeden i Esrom Kloster folgte til Provsten og Kapitlet alt Klosterets Gods og rørlige Ejendom paa Den.

Dette Kloster styredes ligesom alle Abbedier af en Abbed, en Prior og

en Underprior. Af Abbederne mærkes: Henrik, den første Abbed, der af Fødsel var Fransmand og en Discipel af Bernhard af Clairvaux. Han drog omtrent 1151 til Norden, og han forestod med Hæber dette Kloster, men hvor længe, vides ikke. Hans Eftermand Wilhelm var senere Abbed i Om Kloster. Den før nævnte Boetius var Abbed i det mindste fra 1320 til 1340; i det sidst nævnte Aar udstædt han et Brev om, at Klosteret havde været nødt til at sælge sit Gods paa Læss for at faa de Penge, det skulde udrede for at opnaa sine Særrettigheder stadfæstede af Christoffer den anden. 1421 var Abbed Henrik af Vitskøl tilstede paa Viborg Landsting og vidnebe da, at Sønderjylland altid havde været en Del af Danmarks Rige. 1465 var Magnus Borri Abbed; han havde den Gang 2 Gaarde i Vormstrup og Løgsted i Pant af Lars Maltesen. 1493 pantfattede Abbed Anders 1 Gaard i Gjedsted (Kinds Herred), der stlydte 2 Pund Korn, for 100 Mark. S. A. fik han til Eftermand Henrik Christensen, som 1495 indgik et Magestifte med Bispen af Børglum, hvorved denne fik Aastrup Gaard (i Aaby Sogn, Rær Herred), og Abbeden derimod fik Bispens Rettighed af Hurup Kirke (i Rær Herred). I Vitskøl var han Abbed i 9 Aar og fik derpaa den samme Stilling i Esrom Kloster; tilsidst var han Abbed i Sor Kloster. Den sidste katolske Abbed var Oluf, der var her omtr. fra 1530 til 1537. Efter Herredagen 1536 fik han Kongebrev om, at de Munke, der vilde drage bort, skulde have Lov dertil, hvorimod de, som vilde dvæle længer i Klosteret, skulde være sin Abbed og Formand lydige og prædike det hellige Evangelium uden menneskeligt Paafund. Efter ham var Anders Andersen, der havde været i Tvis Kloster, Abbed og forestod dette Embede i 26 Aar. Han var tillige Stedets lutherske Præst. 1553 gjorde han bitterligt, at Herman Steel til Jungetgaard havde i Pant Klosterets Gods i Junget By og Sogn (i Salling Nørre Herred) i Pant for 400 Tokimdbaler, han havde laant Klosteret til dermed at udrede de af Kronen krævede Afgifter. I Septbr. 1558 udstædtes der Konge-

Bjørnsholm fordum Vitskøl Kloster.

brev til Abbeden, at ingen maatte hugge Ved eller jage i Klosterets Skove uden hans Minde og Samtykke. Det var bitterligt, at mange bjærvedes at hugge i Klosterets Skove paa Hals Enemærke og dets andre Skove i Vendskøfel, ligesom at man ogsaa ødelagde Vildtet. Alle Kronens Embedsmænd, Fogeder og andre paalagdes det nu alvorlig at afholde sig fra slikt. I Aaret 1563 fratraadte Abbed Anders sin Stilling som Klosterets Forstander, hvorpaa dette gaves som Ven til Henrik Gyldestjerne til Aagaard. Af Klosterets Gods havde Dtte Brahe til sig indløst en Del, hvilket 1563 overlodes ham som Ejendom for en Kjøbesum af 4,000 Rtblr.; men fandtes det at være mere værdt, skulde han godtgjøre Kronen dette. Henrik Gyldestjerne havde Venet i ti Aar, indtil Klosteret gif over i Privatmands Hænder.

Den 24de Juli 1573 udstædtes i Silkeborg et Magestiftsbrev, i Følge hvilket Rigsraad Bjørn Andersen til Stenalt afstod sin Hovedgaard Vinstrup i Klakkebjerg Herred med en Del Bøndergods ligesom og af sin Hustrus Arvegods Binderup Hovedgaard med adskilligt Gods, hvorimod han fik Vitskøl Kloster med Bygninger og Gods tillige med Livs i Limfjorden. Til Vitskøl hørte: 2 Vandmøller lige uden for Klosteret, i Sjørup 4 Gaarde, i Østerfelde 2 Gaarde, i Vesterfelde 1 Gd., i Overlade 4 Gde., i Sønderlade 1 Gd., i Borregaard 4 Gde. og 4 Vølsted, Trende Mølle, i Kærgaard 2 Gde., i Rønnehjærg 2 Gde., i Næsbj 10 Gde., Randum 19 Gde., Strandby Sogn, Strandbygaard, Kærsgaard, Ørnebjerggaard, Gunderupgaard, i Landerup 4 Gde., Myrhøj 3 Gde., i Risgaard 6 Gde. og i Etbølle 6 Gaarde; dette Gods udlagdes ham for hans eget søllandske Gods. For sin Hustrus Arvegods fik han af Klosterets Gods: i Malle Sogn, Malle By 3 Gaarde, i Brøtterup 2 Gde., Hebegaard, Lille Lemdrup, Østergaard, Svenstrup, i Vangsted 2 Gde., i Slet Herred, Næsborg Sogn og By 2 Gde., i Tolstrup 3 Gde., Møllegaard, Erkestrup, i Farstrup 5 Gde., Nørgaard, Ørnæs, Risgaard, i Lundgaard 3 Gde., i Stavend, i Barmebj, Munkegaard, Rendsig,

Løgested 2 Gaarde og i Ravnstrup 1 Gaard; han fik ogsaa det Fiske, som fra Arilds Tid havde hørt til Klosteret. Derimod skulde han intet have at sige med Hensyn til de Kirker og den Herlighedsret til bispe, der havde hørt under Klosteret; de skulde fremdeles være Kronens Ejendom. Efter Bjørn Andersen fik Vitskøl Kloster sit ny Navn Bjørnsholm. Paa denne sin Hovedgaard døde han 1583, og hans Enke Fru Karine Friis maa derpaa have ejet Bjørnsholm i Samlag med Sønnen Trud Bjørnsen. Hun fik næmlig i Aaret 1590 ved Magestifte med Kronen 2 Enge, Græsholms og Oddersbals Enge, som tidligere havde ligget under Klosteret. Den gamle Klosterkirke, der nu havde faaet Navn efter Hovedgaarden, var paa den Tid noget brøstholden og bhgfælbjg paa Tag og i andre Maader; derfor havde Trud Bjørnsen bedet Kongen om Hjælp til dens Istandsættelse, eftersom den var mærkelig stor og vid. Ved Kongebrev af 15de Juni 1589 fik han indtil videre Kronens Tiender af Bjørnsholm, Malle og Strandby Sogne, da Kirkens egen Tiende og anden Indtægt ikke var nok til at holde den ved Lige for. Det paalægges ham nu, saa vidt muligt, at bhgge og forbedre paa Kirken.

Trud Bjørnsen forlod kort efter denne Verden i Aaret 1590, og den 31te Maj 1592 affagdes der Dom paa Kongens Rætterting i en Retsdag, der var en Følge af hans dødelige Afgang. Hans Enke Fru Ermegaard Gyldestjerne var støvnet af hendes Mand's Broder Jakob Bjørn til Stenalt, hans Søstres Mand Jørgen Friis til Krastrup, Mikkel Nielsen Tornekrands til Ry og Godslav Bubbe og af hans Søster Fru Margrete Bjørn, Enke efter Jørgen Ernst Urne. Fru Ermegaard havde efter sin Mand's Død født en Søn, som hun havde opaldt efter Faberen. Hun paastod, at denne hendes Søn, der strax efter var død, havde faaet Daab og Christendom i levende Live, hvorved Bjørnsholm Gaard og Gods arvelig havde tilfaldet hende, og hun havde faaet adskillige Vidnesbyrd derfor baade

Bjørnsholm fordum Vitskøl Kloster.

af adelige Mænd og Kvinder og andre; derimod havde Jakob Bjørn fremført Vidnesbyrd af Mænd og Kvinder, der ogsaa havde været tilstede, da Barnet fødtes til Verden, og disse paastode, at det ikke i levende Live havde faaet Daaben; besaarsag vidste han intet rettere, end at Bjørnsholm Gaard og Gods maatte tilkomme dem og ikke hende. De borgerlige, der havde med Sagen at gjøre, havde været stævnebe til Viborg Landssting, de adelige vare derimod stævnebe for Rettertinget. Landsdommerne i Viborg havde forkastet Vidnesbyrddene paa begge Sider, og da der fandtes Vidne imod Vidne af dem, som havde været nærværende ved Barnets Fødsel, kunde Dommerne paa Rettertinget, alle Rigsraadets Medlemmer med Undtagelse af Sten Brahe, der ikke var tilstede, ikke andet end finde denne Sag meget mørk og tvivlsom. Der fældedes da den Dom, at hvis Fru Ermegaard vilde arvelig tilholde sig Bjørnsholm Gaard og Gods, skulde hun tillige med tolv Adelsmænd aflægge Ed paa, at hendes Barn i levende Live havde faaet Daab og Christendom, hvilken Edsaflæggelse skulde finde Sted den 22de September s. A. i Viborg. Dette Paalæg opfyldtes den fastsatte Dag, hvorom der udstædtes Vidnesbyrd af Manderup Parsberg og Jakob Seefeld. I blandt Medlemsmændene vare der fire Medlemmer af Witten Gyldestjerne. Den 30te Oktober 1596. udstædtes der hende endelig et Laasebrev paa Bjørnsholm, dog først efter at en ny Rets sag derom var paadømt. Imod hendes „Forsøgning til Laas“ toge nemlig Mikkel Nielsen og hendes andre Modstandere med Undtagelse af Søren Friis „Gjenbrev“; den derved fremkaldte Rets sag paakjendtes ved Kongens Retterting i Næstved. Albert Friis møbte ligesom før paa hendes Vegne, og Fruen var selv tilstede. Da Gjenbrevet ikke toges til Følge, maatte de, der havde udtaget det, give hende Kost og Løring. Fru Ermegaard giftebe sig senere med Gjerd Raas til Thaarupgaard, der saaledes blev Ejer af Bjørnsholm. Egtetabet varede ikkun kort Tid; thi i Følge Dom af 25de Juni 1603 lod hun sig stille ved ham paa Grund af den utilsigtede For-

bindelse, han havde indladt sig i med Fru Birgitte Rosenkrands; den kostede begge disse Livet.

Fru Ermegaard levede nogle Aar derefter og efterlod ved sin Død Bjørnsholm til sine to Søstersønner Holger Wille, hvis Forældre vare Knud Wille til Rærsgaard og Fru Hilleborg Gyldestjerne, og Jesper Friis til Orsklunde, der var Søn af Niels Friis til Hesselager og Fru Bibeke Gyldestjerne. Holger Wille, der var Landsdommer over Laaland og Falster, levede endnu 1634. Hans Del af Gaarden tilhørte 1641 Axel Suel, som da var i Strid med sin Medbejer Jesper Friis. I et Brev af 11te Juni d. A. tilbyder nemlig Jesper Friis ham, at han vil udbyde sig et kongeligt Paabud til fire gode Mænd, at de skulle dømme dem imellem om Bjørnsholm, som de eje i Fællesskab. Jesper Friis paastaar nemlig, at Ridemænd have rebet noget af Jorden fra Borregaards Mark til Bjørnsholm, hvorfor han kræver Bederlag; at noget Fællessgods, der tilkommer dem begge, nemlig Vester-Fælde, Padvær Hebe og nogen Jord ved Trende Mølle, skal rebes, og hver skal da have sig udlagt sin Del; der er end videre Riv imellem dem om selve Bjørnsholms Borgegaard, Haverum, Mark, Ager og Eng, Aalekiste m. m. Det oven nævnte Tilbud lod Jesper Friis fremføre ved Søren Navl til Odbegaard og Povel Frelbjerg til Frelberggaard. Til Voldgiftsmænd udnævnte han paa sine Vegne Gunde Lange til Drejninge, Hovedsmand paa Aalborghus, og Erik Suel til Hundsbæk, Landsdommer i Nørrejylland. Hvis Axel Suel ikke er enig med ham i at søge at udvirke slikt kongeligt Paabud, maa han gjøre det alene og for sit Bedkommende udnævne Berner Parsberg til Lynderupgaard og Søren Raas til Endrupholm, Embedsmand paa Dueholm Kloster. Axel Suel gif ind paa Tilbudet; men de Skridt, der senere toges, og Udfaldet af Sagen kjendes ikke; kun kort Tid endnu varede deres Sameje. 1641 fik Jesper Friis i Magestifte med Kronen 1 Gaard i Randum (Nanum) By og 1 Halvgaard i

Bjørnsholm fordam Vitskøl Kloster.

Næsby. Han døde 1643, og hans Enke Fru Elsebe Ulfeld, Søster til Hr. Korfits Ulfeld, ejede hans Lod i Gaard og Gods efter ham. Da s. A. en ny Sognekirke ved Bjørnsholm var opbygget, udbød Fru Elsebe sig et Kongebrev centen til Lensmanden paa Aalborghus eller til Bispen i Viborg Magister Frans Rosenberg om at indvie denne Kirke, som var bygget med Kongens Samtykke, og at paalægge Menigheden at søge den som sin rette Sognekirke. Endnu 1647 ejede Fru Elsebe og Axel Suel, hvis Hustru var Fru Rigborg Arenfeld, Gaarden i Samlag. Senere havde Axel Suel den alene, og efter ham tilhørte den Sønnen Niels Axelsen Suel, der var dens Ejer i Aaret 1668 og den Gang havde ladet indrette den nuværende Sognekirke i en af Gaardens Fløje. Han var gift med Fru Barbara Suel; deres Ægtefælskab var barnløst. Efter dem ejede Axel Suel Bjørnsholm; han var Gaardens Ejer i August 1673 og havde da Kongetienden af Hyllebærg Sogn i Mars Herred i Fæste. Hans Hustru var Fru Lisbeth Friis. Deres Dattersøn Klaus Belov var efter dem Gaardens Ejer, og han folgte den i Aaret 1687.

Rjøberen var Anders Rjerulf, der i Oktober 1695 søgte Regeringen om Fritagelse for at svare Skat af 1 Tde. Hartkorn efter den gamle Skylsætning, som nu var sat til 5 Skpr. 2 Fbd. 2 Alb., og hvoraf Amtsforvalteren Peter Klein krævede Skatter fra 1ste Juli 1688 af, skjønt denne Jord altid havde hørt under Hovedgaardens Taxt, hvilket han havde godtgjort ved Landmaalingss-Kommissionens Vidnesbyrd, Indførselsforretning og Fordebøger. Kunde dette ikke opnaas, bad han om, at man vilde overlade ham den for Penge. Han opnaaede dette Onste imod at udrede 50 Rdlr. Anders Rjerulf oprettebe Hovedgaarden Lundgaard i Bjørnsholm Sogn, opførte de til denne Gaard og til Padvær Hovedgaard i samme Sogn hørende Bygninger og øgede Godset. Han lod sig able 1724 og overlod to Aar efter Bjørnsholm med Gods til sin Søn Søren Rjerulf, som døde 1730, fem Aar før

Faderen, der overlevede alle sine Børn. Ved det over Bjørnsholm 1730 afholdte Salg afhændedes Gaarden med i alt 493 Tdr. Hartkorn for 23,080 Rdlr. til Peder Thøgersen de Lasson, Ejer af Røsklet. Efter hans Død 1737 arvedes Gaarden af Sønnen Matthias de Lasson, død 1756; den næste Ejer var dennes Søn Peder de Lasson, Stiftamtmand over Laaland-Falsters Stift. Ved hans Død uden Livsarvinge i Aaret 1808 folgtes Bjørnsholm, Lundgaard og Padvær med Gods og Tiender, 693 Tdr. Hartkorn, for 206,100 Rdlr. til Johan Rasper Mhlius, den Gang Ejer af Estruplund. Indtil hans Tid vare Den Livøes Marker bortfæstede til Bønder; men da han havde opdaget, at der her fordam havde været en Ladegaard, henvendte han sig til Rentekammeret for at faa Tilladelse til at gjenoprette denne, hvilket han opnaaede, og 1838 bortforpagtedes Gaarden første Gang. Da var Mhlius ikke længer Bjørnsholms Ejer; han maatte 1828 overlade hele Ejendommen til Statskassen. Fra den Tid af har Bjørnsholm tilhørt Staten indtil 1868, da Gaarden tillige med 2 Vandmøller og Bjørnsholm og Malle Kirke- og Kongetiender fra 1ste Maj er solgt til Ritmester Allan Dahl for 125,000 Rdlr. Lundgaard med Fædbkoven Lunden (150 Tdr. Land) folgtes 1859 for 45,100 Rdlr. til Gaardens tidligere Forpagter Die. Padvær folgtes samtidigt med Bjørnsholm; Gaardens Rjøber er Forvalter Die, og Rjøbesummen er 14,650 Rdlr. Med Padvær fulgte en Del af Vilsted Sogns Kongetiende.

Hovedbygningen, 2 Etager af Grundmur, er dels en Levning af det gamle Kloster, dels bygget af Matthias de Lasson, hvis Søn har anlagt Gaardens smukke Have.

Til Bjørnsholm hører et Areal af 1000 Tdr. Land, hvoraf 360 Tdr. Land Ager, 140 Tdr. Land Eng og Græsningsjorder, 500 Tdr. Land Rær og Hebe. Lundgaards Fladeindhold er 421 Tdr. Land, hvoraf 226 Tdr. Land Ager, 110 Tdr. Land Eng og Rær, 45 Tdr. Land opgravet Mose og 45 Tdr. Land Hebe.

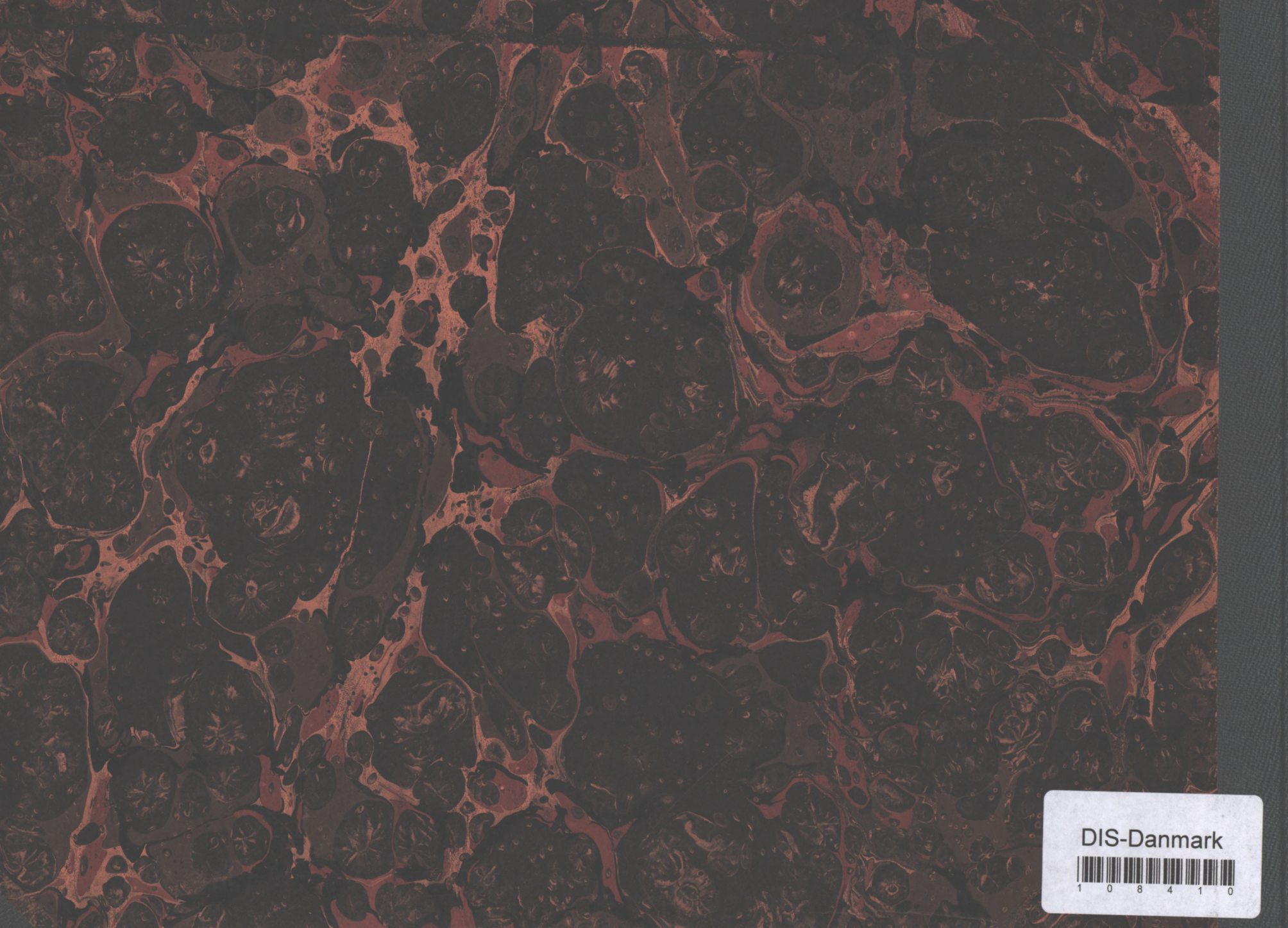
Bjørnsholm fordum Vitskøl Kloster.

Padkær har 632 Tdr. Land, hvoraf 165 Tdr. Land Ager, 45 Tdr. Land Eng, 50 Tdr. Land Mose og Kær og 372 Tdr. Land Hebe.

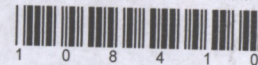
3 Aaret 1852 udgjorde de 3 Gaarde med Gods i alt 631 Tdr. 2 Skpr. 2 Fdk. $2\frac{3}{4}$ Alb. Ager og Engs Hartkorn, nemlig: Bjørnsholm Hovedgaard 42 Tdr. 2 Skpr. 2 Fdk. $2\frac{3}{4}$ Alb., Lundgaard 26 Tdr. „ Skpr. „ Fdk. $1\frac{1}{4}$ Alb., Padkær 9 Tdr. 2 Skpr. „ Fdk. „ $\frac{1}{2}$ Alb. Til Bjørnsholm hørte: 51 Fæstegaarde med 238 Tdr. 2 Skpr. „ Fdk. $1\frac{1}{2}$ Alb., 9 Arvefæstegaarde med

Ret til at sælge og pantsætte og med 73 Tdr. 4 Skpr. 2 Fdk. „ $\frac{1}{4}$ Alb., 4 Arvefæstehuse, 1 Lejehus og 41 Fæstehuse, i alt 46 Huse, hvoraf 5 jordløse; til Lundgaard hørte: 23 Fæstegaarde med 101 Tdr. „ Skpe. 1 Fdk. Hartkorn, 6 Arvefæstegaarde med 23 Tdr. 2 Skpr. 1 Fdk. „ $\frac{3}{4}$ Alb., 3 Arvefæstehuse og 30 Fæstehuse, i alt 33 Huse, hvoraf 2 jordløse; og til Padkær hørte: 24 Fæstegaarde med 78 Tdr. 4 Skpr. 3 Fdk. „ $\frac{1}{4}$ Alb. Hartkorn og 16 Fæstehuse med Jord, i det hele 98 Fæstegaarde, 15 Arvefæstegaarde og 95 Huse, hvoraf 7 Arvefæstehuse. Siden er alt Fæstegodset bortsolgt.

DIS-Danmark

1 0 8 4 1 0